

KYNTTILÄNPÄIVÄNÄ 4.2.2018 KERAVAN KIRKOSSA

EVANKELIUMI Luuk. 2: 22-33

Kun tuli päivä, jolloin heidän Mooseksen lain mukaan piti puhdistautua, he menivät Jerusalemiin viedäkseen lapsen Herran eteen, sillä Herran laissa sanotaan näin: »Jokainen poikalapsi, joka esikoisena tulee äitinsä kohdusta, on pyhitettävä Herralle.» Samalla heidän piti tuoda Herran laissa säädetty uhri, »kaksi metsäkyhkyä tai kyyhkysenpoikaa».

Jerusalemassa eli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, jonka nimi oli Simeon. Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään. Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei kuolema kohtaa häntä ennen kuin hän on nähnyt Herran Voidellun. Hengen johdatuksesta hän tuli temppeliin, ja kun Jeesuksen vanhemmat toivat lasta sinne tehdäkseen sen, mikä lain mukaan oli tehtävä, hän otti lapsen käsivarsilleen, ylisti Jumalaa ja sanoi:

*– Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä,
niin kuin olet luvannut.*

*Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi,
jonka olet kaikille kansoille valmistanut:*

*valon, joka koittaa pakanakansoille,
kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.*

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin.

SAARNA

Mistä tietää, että rakastaa jotakuta? ----

Tämän kysymyksen lapsenlapsi esitti vaarilleen. Vaari vastasi: ”Tiedät sen siitä, miten paljon hän on ajatuksissasi.”

Rakastaminen ja kaipaaminen liittyvät toisiinsa. Kaipaamme ja ajattelemme rakastamiamme ihmisiä heidän poissa ollessaan. Kaipaaminen kertoo rakkaudesta. Kaipaaminen kertoo myös täyttymyksen nälästä ja janosta.

Päivän evankeliumi tuo eteemme erään kaipaajan, israelilaisen Simeonin. Saatamme helposti ajatella, että iäkkäät ihmiset ovat jo niin paljon elämää nähneitä, ettei heillä ole enää kaipausta sydämessään, tyyliin: ”Tätä samaa tämä elämä vain on, vuodesta toiseen. Ei tässä mikään enää muutu.” Väitän, ettei jämähtäminen ole kuitenkaan ikäkysymys. Kysymys on asenteesta. Simeon on meille erinomainen esimerkki tästä. Hän ei lakannut odottamasta ja toivomasta, vaikka olikin jo vanha, kuoleman kynnyksellä. Simeon odottaa Jumalan lupaamaa Pelastajaa. Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle, ettei hän kuole ennen kuin on nähnyt Pelastajan. Israelilaiset olivat odottaneet jo satojen vuosien ajan Messiasta, josta profeetatkin olivat puhuneet. Häntä koskevia lupauksia on Vanhassa testamentissa kymmeniä.

Mitä Simeon vielä kaipaa, hänellähän oli Pyhä Henki yllään? Luulisi, että Pyhän Hengen läsnäolo toisi niin valtavaa onnea, ja hengellistä tyytyväisyyttä, ettei Simeon kaipaisi enää yhtään mitään. Tässä asiassa Simeon poikkeaa useimmista meistä. Voimakkaat hengelliset kokemukset ja lohdutukset voivat johtaa vääränlaiseen kylläisyyden tunteeseen. Kylläisenä ei enää kaipaa. Kylläisenä tahtoo vain säilyttää vallitsevan miellyttävän olotilan. Kylläisenä ei helposti huomaa toisten nälkää.

Tänään alkaa yhteisvastuukeräys, jonka teemana on nälkä. Miljoonien ihmisten kohdalla karu totuus on, ettei heillä ole riittävästi ruokaa. Tämän vuoden yhteisvastuukeräys torjuu nälkää ja köyhyyttä Suomessa ja maailman katastrofialueilla. Mikään keräys ei toteudu ilman teoiksi muuttuvaa lähimmäisenrakkautta. Hyvät yhteisvastuukerääjät, säteilköön Kristuksen valo sisimmästänne, kun täytätte tehtäväänne!

Pyhä Henki ei tuonut Simeonille hengellistä kylläisyyttä, vaan päinvastoin. Pyhä Henki ylläpiti Simeonissa täyttymyksen janoa ja nälkää. Simeon ei ole paikalleen jämähtänyt, vaan hän suuntautuu kokonaan tulevaisuuteen. Pyhä Henki on dynaaminen, alati liikkeellä oleva. Hän saa myös Simeonin liikkeelle.

Ajatelkaapa, Simeon oli kenties jo vuosikymmeniä sitten saanut lupauksen, ettei hän kuole ennen kuin näkee Israelin kansan pelastajan, Valon, joka koittaa kaikille kansoille. Simeon jättäytyy Pyhän Hengen johdatuksen varaan ja käy uskollisesti vuodesta toiseen temppelissä, vaikka inhimillisestä näkökulmasta Jumalan lupauksen toteutuminen viipyy ja viipyy.

Jumalan Pyhä Henki toimii yhä tänäänkin keskellämme, vaikka meillä ei olisi mitään erityisiä tuntemuksia. Kyse ei olekaan meidän ponnisteluistamme, vaan Jumalan toiminnasta meissä. Sen tähden meidän ei tarvitse olla huolissamme hengellisen elämän kuivista tai kylmistä kausista.

Eihän ympärillämme oleva jäätynyt luontokaan ole kuollut. Se vain valmistautuu uuteen kevääseen. Hengellisellä nälällä ja kaipauksella on oma merkityksensä. Ne estävät meitä jämähtämästä. Ne suuntaavat toivomme tulevaisuuteen. Emme ole vielä perillä, vaan matkalla.

Emme ole niin kestäviä ja kärsivällisiä kuin toivoisimme. Odottavan aika voi olla niin pitkä, että turhaudumme. Turhautuessamme saatamme etsiä täyttymystä aivan vääristä asioista – sellaisista, jotka lopulta jättävät sisimmän tyhjiksi. Mieleen voi nousta epäily, ettei Jumala johdatakaan juuri minua. Johdatti kyllä Simeonia, mutta ei minua. Mieli voi täytyä murheesta: olenko ollenkaan oikealla tiellä?

Murhe elämän ja valintojen oikeasta suunnasta on aivan terve merkki. Se on merkki siitä, että ihminen tahtoo asettua Jumalan puhuteltavaksi ja johdatettavaksi. ”Sinä Jumala olet luonut minut yhteyteesi, ja sydämeni on levoton, kunnes se löytää levon sinussa,” kirjoitti kirkkoisä Augustinus 300-luvulla. Se on yhä totta. Siksi **kannattaa panna toivonsa samaan kuin vanha Simeon: odottaa ja kaivata Jumalaa.**

Kristiina Nyman

kappalainen